

Arrest

nr. 124 723 van 26 mei 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 oktober 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 19 mei 2010 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) nam op 10 augustus 2010 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Verzoekster diende, middels op 6 oktober 2010 en op 12 oktober 2010 gedateerde brieven, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. Bij arrest nr. 54 449 van 17 januari 2011 weigerde ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 4 juni 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 10 oktober 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster bij aangetekend schrijven ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten [G.A.]

[...]

en van nationaliteit te zijn : Armenië

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 17/01/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur en de goede rechtsbedeling.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Door de bestreden beslissing zal verzoekster kunnen gedwongen worden uitgezet nu deze procedure na dit bevel zal worden opgestart.

Nochtans heeft verzoekster nog een regularisatieaanvraag lopen om deze dat zij om haar veilig absoluut niet terug kan naar haar thuisland.

In het geval hier een positieve beslissing op komt, is deze niet combineerbaar met een de bestreden beslissing.

Men kan immers niet tezelfdertijd het land gedwongen uitgezet en langer dan drie maanden in hetzelfde land mogen blijven.

Aangezien beide beslissing niet juridisch naast elkaar uitvoerbaar zijn, komt de goede rechtsbedeling in het gedrang en is schendt de bestreden beslissing dan ook de beginselen van het behoorlijk bestuur en of de goede rechtsbeginsel”

3.1.2. De Raad kan slechts vaststellen dat de adjunct-commissaris oordeelde dat verzoekster geen nood heeft aan een internationale beschermingsstatus, dat verweerder alvorens de in casu bestreden beslissing te nemen de beslissing nam waarbij hij verzoeksters aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond verklaarde en dat niet blijkt dat verzoekster, voorafgaand aan de datum waarop de in voorliggende zaak bestreden beslissing werd genomen, enige andere aanvraag indiende om tot een verblijf te worden gemachtigd. Zij voegt bij haar verzoekschrift weliswaar een schrijven gericht aan de burgemeester van de stad Antwerpen waarin zij verzoekt om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, maar zij toont niet aan dat dit schrijven effectief werd verzonden of neergelegd. Zij kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat enig beginsel van behoorlijk bestuur of de goede rechtsbedeling werd geschonden doordat geen rekening werd gehouden met een “regularisatie-aanvraag” die nog in behandeling was en die zou kunnen worden ingewilligd. Daarnaast moet ten overvloede worden geduïd dat het loutere indienen van een verzoek om tot een verblijf te worden gemachtigd hoe dan ook niet automatisch tot gevolg heeft dat verzoekster legaal op het grondgebied verblijft en niet verhindert dat het onwettig karakter van haar verblijf wordt vastgesteld (cf. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr.127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) en haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Verzoekster toont met haar beschouwingen geen schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur en de goede rechtsbedeling.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Haar betoog luidt als volgt:

“Door de bestreden beslissing wordt de procedure tot gedwongen terugleiding naar haar woonplaats Armenië gestart.

Nochtans heeft verzoekster zeer duidelijk aangegeven dat zij de door de Armeense politie wordt gezocht samen met haar man voor de zogezegde dood van een betoger tijdens een manifestatie tegen het regime in Armenië. Hoewel dit volledig ten onrechte is, zal verzoekster bij een terugkeer door de politiek geïnspireerde politie worden opgesloten, bestaat de kans op foltering en of de dood.

Nochtans waarborgt het EVRM, meer bepaald artikel 2 en 3 aan iedereen een recht op leven en een verbod o[p] mensonwaardige behandelingen.

De beslissing schendt dan ook het EVRM dat directe werking heeft België.”

3.2.2. Gelet op het feit dat de adjunct-commissaris vaststelde dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus – beslissing die werd bevestigd door de Raad – en verzoekster geen (nieuwe) gegevens aanbrengt die toelaten te besluiten dat haar leven in gevaar is in haar land van herkomst of dat zij in dat land dreigt te worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen kan geen schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden weerhouden.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegronnd middel dat tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK